

Pethő Lorand

hamutömeg

*azt mondják
sorsunk meg van írva
kíváncsi lennék arra a papírra
mennyire nyomták rá a pontot*

*most játszhatnék bölcset vagy bolondot
úgyis az vagyok minek vallom magam*

*a száz év magányt
olvastam az éjjel
és eszembe jutott
száz év magány*

*a szamos túlsó oldalán
egy szikár alak
fáradt kezében
tartotta homlokát
én nézem őt és látom önmagam
én nézem őt
ő rám nevet*

*fiam
mi az egyedüli nép vagyunk
kinek van saját istene
majd zsebébe nyúl
pálinkás üveget vesz elő
nyújtja felém
koccintsak vele
na isten-isten
és kezünk árnya összeforr
a habokban*

*én nézem őt
homlokán harmat
mint homlokára
rátapadnak a csillagok*

**tudod fiam
magában motyog
nem néz felém
egy dolgot megtanultam mégis
habár szétszórtan élünk mindahányan
pityóka krumpli egy a szájbán**

*én nézem őt
lehajtja fejét
hallgat
ingemen egyet gombolok
érezem őszbe nyitja ablakát
a város
és a gőzölgő szamos felett
egy szikár alak
fáradt kezében
tartja homlokát*